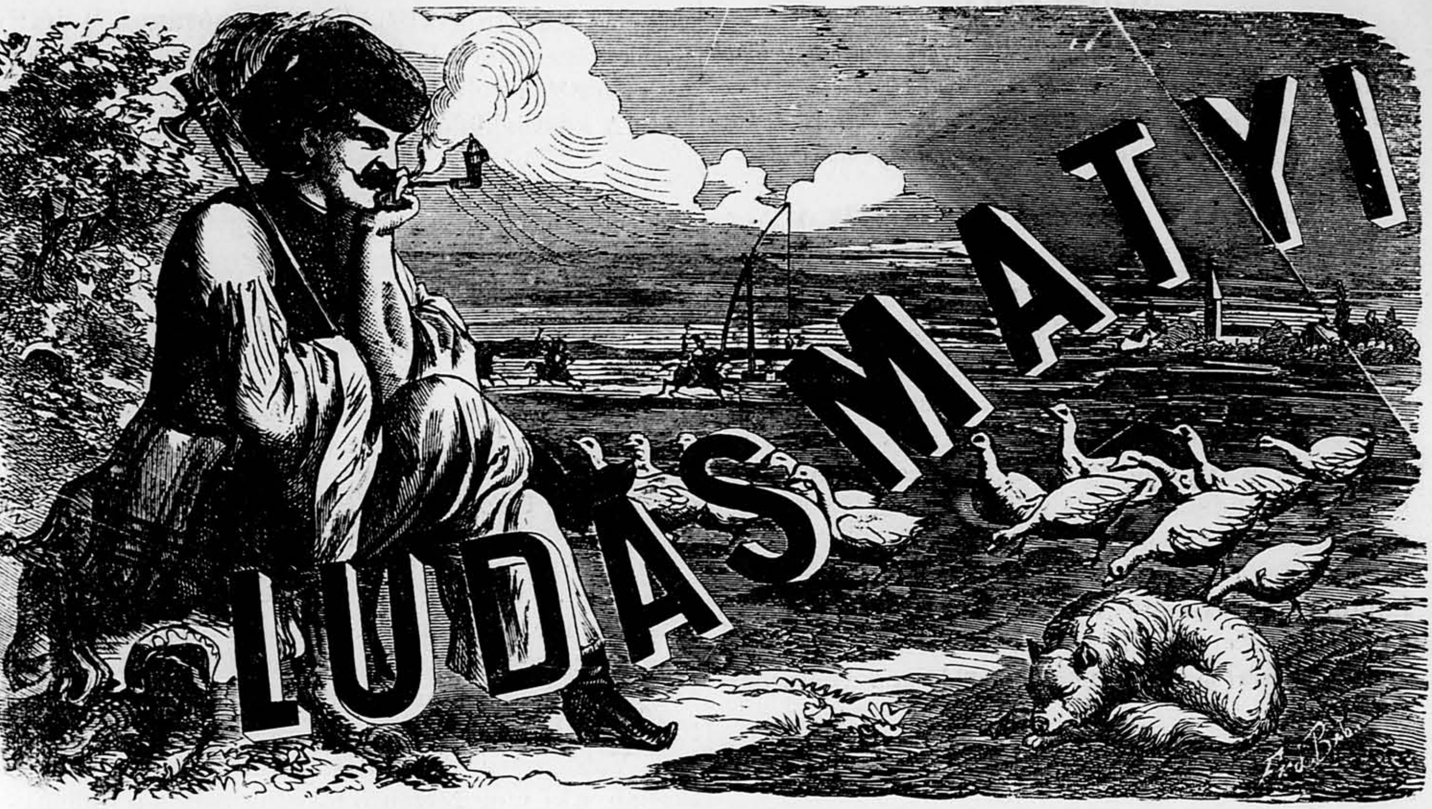

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, november 27. 1870. 48 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

A mumus!

Potztausend, himmelsaccerment!
Miféle sor már megint ez?
Mit azok a hivatott szentek!
Visznek most naponként véghez.
Egyik lemond, másik —..attatik,
Ma ez, holnap az lesz elnök;
Foly a tenta s a szegény nép meg
Legázolva vérében nyög.

Sem legesség, meg jegyzékváltás...
Ez dolga a kormányoknak —
Ha a terhes jármot megunva...
A népek jogért harczolnak.
De hogy ha egy dynastia
Érdeke forog kérdésben...
No! bezzeg van kiáltozás,
„A társadalom veszélyben“.

Ezt mondák a választáskor,
S a jámbor birkák tömege
Megrettenve a nagy mumustól
Összegyüle nagy bégetve.
Jertek ide, a kétfejü sas
Ki terjedt szárnya bétakar,
Be is takart, s világ csufjára
Lett belőlünk osztrák magyar.

Ejh! de várom, mit csinálnak most
Mellüket majd hogyan kenik..
Ha az, mit a falra festettek
Nem sokára megjelenik?
„Ide népek! ide milliók!
Jobboldalit válasszatok..
Jön a mumus, ott ni jaj .. megesz,
Oda lesz szabadságotok.“

Hiába mondtuk, hogy nem lehet
Nekünk háborut kezdeni,
Hisz a burkus vereséget is
Alig tudjuk kiheverni...
Még is csak a szent wörthi csata
Tartá vissza... no de elég..
Kissé kényes dolog, — még szegény
Matyi inná meg a levét.

Denique most az lészen a sor
Akármiként kálkuláltok:
Hogy jön megesz, s végső nyughelyet
Nagy bendőjében találtok.
Óh! dicső közösügyes kormány
Most tégy valami változást!
Mert ha megesz, furcsa alakban
Látod meg a feltámadást.

Nagy Bőgős.

Mutatvány.

Gáspár János alsó-fejér és küküllőmegyei tanfelügyelőnek „Magyar olvasó könyv a népiskolák második osztálya számára“ cimű s am. k. vallás- és közoktatásügyi miniszter által koszoruzott pályaművéből —

Mihály bá és Pannika.

Mihály **bá igazándi** ember volt, **hápahupás** vagy **hoporjás** kalapján **tollú** volt. Pannikát nagyon szerette volt. Egyszer magával hivta a **cziheres** erbőbe. **Sanyarú szél** fútt ott, de virágzott a **gerepcsin, igazában** érett a **köszméte.** Mihály bá szedett ezt és Pannika **ugráncsolva szemerkélte.** Egy fán piros **pofáju** alma mosolygott. **Kajtár**-an nézte ezt Pannika. **Felmászasz** e a fára, **mondsza**? kérdé Mihály bá. A lyánka fejét rázta s ezzel haza **sandaroltak.** Otthon Mihály bá **hecsempecset** (**izet**) adott Pannikájának, ki egész **divatlankodás**-ig **ett** s **itt** is rá a **kártyából (kartusból)** de **fitoskája** olyan lett mint a földből ásott **pityóka.** Mihály bá ezért megharagudott s elküldé őt a **forramathoz.** —.

A **kajtárság** és **divatlankodás** nem szép. Tanuljatok tisztaságot a **búg**-ban lakó galamboktól.

Miután e mutatványból kitündöklő erdélyi tájszavakból (melyeknek fáradságos öszszedéséért legalább is főtanfelügyelőséget várhat Gáspár János ö nagysága, a baranya megyei gyermekeknek oly nagy örömük és épületök lett, miszerint egymást azokkal csúfolják: vagyok bátor felkérni a nagyságos tanfelügyelő és iró urat, hogy viszont az erdelyi és más tájéki gyermekek mulattatására, kegyeskedjék az alább következő baranyai táj szavakkal irt tanulságos kis történetet fentnevezett könyve 2-ik kiadásába felvenni.

Jankó és Joskó.

Jankó nagy **vaklinc** [1]) gyerek volt, szeretett **gajdolni** [2]) és furuglyálni. Egyszer Joskó öccsére, — ki csak **sütkö** [3]) volt, hanem a **nájnagyobb** [4]) **köstörködö** [5]) az egész **házában** [6]) — rákiáltott a kert **prostyája** [7]) mellől, hogy **gesztessen** [8]) a házba, a **cikóban** [9]) van a **baszárka** [10]) abba a furuglya, hozza ki. Joskó mintha nem jól hallott volna, **mese maga** [11]) bement a házba az **akna** [12]) alá, ott előkereste a **szurkos** [13]) **kurugját** [14]) — a mitöl olyan lett a keze mint a **vosár** [15]) vagy min tha **kezte** [16]) lett vón' rajta — azt vitte ki bátyjának. Nosza ugy feldühödt erre Jankó, **hogy csak csuda** [17]) mint a **borosta** [18]) ugy bele kapaszkodott Joskó hajába, s ugy bánt ennek fejével mint egy **csingével** [19]) de ez még nem volt elég, **kusztójával** [20]) vágott egy **csóragot** [21]) **dej** [22]) tizenkettőt rá hányt. Joskó kinjában **elsárét** [23]) mint **bekeletkor** [24]) a **vejint** [25]) és az egész haza kinevette.—

A **köstörködés** [26]) veszedelmes. —

Gyengébbek kedvéért s nehogy a tanitó urak, az akadémiai nagy magyarszótár költséges megvételére szorittassanak, mint nagyságos tanfelügyelö úr könyvének tanitása esetében, én szerénykedem történetkém megértése végett szótárt is adni mellé.

Piri Palkó
szabadalmazott kotnyeles
és reménylendö fö főtanfelügyelő.

[1]) barna piros. [2]) lármásan dalolni. [3]) növendek. [4]) legnagyobb. [5]) ingerkedő. [6]) faiuban. [7]) keritése. [8]) baktasson. [9]) kuckóban. [10]) kis tarisznya. [11]) egyedül. [12]) kémény. [13]) szenes. [14]) szénvonót. [15]) szurok. [16]) keztyü. [17]) igen gyakori szójárás. [18]) fésüt helyettesitő kefeféle eszköz. [19]) labdával. [20]) bicskájával. [21]) dorongot. [22]) mintegy. [23]) elsárgult. [24]) öszszel. [25]) venyige. [26]) ingerkedés.—

Egy esztendőre valót köpött.

Pipa, kártya kompánia volt együtt, földig állott a füst, s csak úgy kereste egyik ember a másikat benne, — kutya erőss dohányt pipált az öreg póstamester János bácsi, de köpködött is tőlle kegyetlenül, más ember meg csak úgy tüszkölt tőlle kinjában

Volt oszt egy csendes trafikpipás is a társaságban, a ki meg rettentő fösvény volt s a dohánynyal csak úgy gyéren bánt, persze nem is köpött, hanem még azt a levet is elnyelte takarékosságból, hogy kárba ne vesszen a drága dohány zamatából semmi sem

Ez az ember volt osztán az, a ki egy átaljában nem szenvedhette, hogy János bátyám annyit köpköd, erőss hetykélkedéssel mondá, hogy „ő nem tudja felfogni, mikép lehet pipás embernek annyit köpni“ miután ő soha sem cselekszi.

Mikor osztán ki égett a pipája, az én János bátyám azt mondja neki, hogy „na ecsém gyujts rá hát az én dohányomból is, hadd lám hogy állod meg köpés nélkül.—

Rá is is gyujtott a csendes pipás ur, hanem mikor már körül belől egy negyed résznyire kikolytolta pipáját: az a feki birka mosó ugy bele ütött a bélibe, hogy csak elkozmásodott előtte a levegő ég, össze futott előtte az egész szoba bútorzata — s mintha lábbal akasztották volna fel, gyomra felkavarodott, s olyat köpött (tisztességgel legyen mondva) hogy biz a földet érte a vége pedig még a szája is tele volt.

Erre osztán János bátyám egész flegmával csak annyit jegyzett meg hogy. „n a f r á t e r, t e u g y a n e g é s z e s z t e n d ő r e v a l ó t k ö p s z e g y s z e r r e, h a o s z t á n h o z z á f o g s z.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

A tinord-bogárdi községbeli birtokosok nem akarták bele egyezni a sok korcsma eltöröltetésébe s midőn őket ez alkalommal az alispán brachiummal ijeszté Győri Ferencz uram ily ékesszólással válaszolt az alispánnak:

„Az ember legelső nevelési hatása: a test! Egyél! igyál! én lelkem, mert megkell vallani tudatlan a nemzet. Nem könyörgünk de parancsolattal mondjuk; könyörgésünk parancsolatja mellett: – Legyen szent azon isteni érzések bráchiuma! — Én is gyermeknevelö boriszák vagyok, ismerem a tinodi nagy nemzetet, és csudálkozom annak kanonoki rendelésein.—

Akar inde, akar unde, — a szent szavazatok ezen nemzetet birják. — „Kivánom: hogy éljen alsó alispány ur mindörekké“!

„No mán Győri Ferencz uramnak szép kiadása (előadása) és jó echója (hangja) van“— jegyzé meg erre egyik tinord bogárdi atyafi, — „ebből csak meg érté tens alispány ur a dolog sorát.“—

* * *

Sz. A. a Schmerling korban fő sz.-birói hivatalából, midőn a községtől elbucsuzott, többi között mondá: „Ha valamit vétettem bocsássanak meg.“—

Mire Sár Szt. Miklóson a községi biró, két ujját az égre emelve, nagy pathossal mondá:

„Tekintetes fő szolga biró uram“ Istennél a bocsánat!!

Hasli Mozes viszunthagságai.

Szerkhesztülében!

Eccer volohára mogom is elü rukhulthan. Nem cshoda hodj sokhá kisthem, mert voltam ollan messze mirföldekre, hodj a pharipihájam is — nuha inekhelek nékhi a Hurvát Ádámtul hodj:

„N e m k h ü l m i n g y á n l e m u n d a n i a v i l á g r u l“

mégis kezd a fejét alá csögeszteni, s ollan khegyes és isthenes ábrázatukhat csinálni, mintho jártha vulna Vilmus phurusz khirállal edj farizeusi iskhulába.

Tholáljon khi szerkhesztüléhen hodj hol is járthom én mikhur az ég züngedezte..?

Hüm . . messze, nadjon messze, a khazephuthuk és mitralüszük urszágába, fronczia és phorosz cshotótirekhen; és hodj mi vithe engemet uda, aszthat akharuk ithend elmundani rüvideden.

Egycer egy szip nári estén én és a fiom K h o b i ülthönk az eperfo alatt, és olvastonk phulithikális ujdonság ojsági lapokat háboró khészülődisekrül, a mellekhen froncia és phurusz edjmás ellen fogokhat cshikhurgatnak és khiköszörölnek, és keztönk elmélkedni ogy: no fogják mosthan e háboruban suk hám, és bogyogó nemüek üresen morodni, finjes és rusdás vosak a cshothopioczon szerthe heverni, fhinum szőrü nyeregbondák szijak a le gelü gyepheken szemethelni, drágo pharipák ultsuért nyuzott büre khiteritve a kheritės surumpokun diszelegni, mellek felül thesznek magokat a mosthani japju khereskedisen. Bizun nem vulna tréfa dulog uttand edj kis gescheftet prubálni.

Ismeri moga engem szerkesztüléhen? . . Nu ha ismeri hát akkur nem szökség hodj sukhat beszéljem. tod maga asztat jul, hodj én az elübeni gundulat otán cshok hamar khesztem phoriphajamat fülnyer . . , vadj akharum mundani: fölszerszámhámuzni és — gyö sárgo! froncziaurszág felé elkocsikározni.

Hogy hány nap és éjjel s micsudás viszunthagságukhun mentem kheresztül mig francia urszágba irthem, nem akharuk asztat ittend mint füleslegest elbeszélni, csopán edj szip ikhes khültemint — mit én ez ottyában khi khumpunálthom — khérek ide nyumdászultatni:

Gyö te luvam thözes sárgo!
Jul vágthassad a nagy sárbo,
Must megyönk ujan vásárba,
Hul minden khel ultsu árba.
Annyi purthikhát szerezem
Egy banku furint ezeren,
Hogy geschettyét megulvasni
Nem birok a Muzes Hasli,

Gyö te luvam khevél sárgo!
Csak vágthassad lucsba sárba
Bizonyosan ezért khapod
Urasági ju abrakut.
Ju abrakut eleségül,
Phurusz khirál süvegébül,
Mit a rajnai határon—
Elhajitva megthalálom.

Ebbül a khültemenybül világusan khitündöklik, hodj én vultham edj a francia riszrül, mivel tözes vérem nem engedett asztat, hodj álljam ju hirü khemin harcus fajthaju népü bogyogós phondráju német tháburba.

Hodj elirthem a franczia határt, hát edjenesen menthem a verduni tháburba, mivel hallutham, hodj uttand kezdündik mostanában khemin violenczia.

Szerezthem hát edj aku spirithuszut, mit négy aku vizzel kheverve, elü állitottam üt aku fhinum, de nagyun finum thürkül-pálinkát. Evvel khesztem kereskedést edj szép napun,! mikur elkhesztek khazephutok rupugni, aczhélos khardok csürümphülni cshattugni, s ogy bümbülni mindenféle ágyúk és mitrajlüszük, hodj én keszthem magamban megindolni, és gundulkozni igy: na, illen ricseghést purgást nem mivelthék suha a 'sidusághan, még a hires Dávid khirál idejében sem. Mi fugja ittend thürthéuni? . . Bizunyusan ha khét ellensigbül edjik sem szaladja szét, hát akkur, ittend alatonk megfugja retirálni a föld, és — lösz a világ vége.

Azunban mig igy elmilkhe..ve mirthem a ju sliguviczhát, hát veszek iszre, hodj a phurusz Verdunnál verdung helett iccze számra mir fronczia khatunaság hátára a khemin cshithipatét, és hodj már jubbrul és bolrol gyolog ogy mint a luvas, fuj a gyüri madjar insurgensek nutháját: „Szégyen a futhás de hasznus."

Ekkhur — mi thogadás — magam is bele vágtham a nyargalásba, menthem mint a szhèl, menthem is, menetthettem is, mig vigre nagy szurusságban ágyú szekherek letherelthék és az árukhba thapaszthutták engemet.

Persze hodj e miatt khesztem sivalkhudni hodj: váj mir, váj mir! mert látham phurusz lovasukat, mik edj erdő lándzsát szegezték mellemnek, a mellen phedig semmi pháncziIt nem viselthem edj izraelithó miatyánknál edjebet. Ezek a vitéz orak a mint hozzám érkeszték, nem szurkaphiszkálthák, hanem csak musulyogták, vigyugyurugták, s azthán vissza khisérthék engemet, mint kémet, akhit akarják fübe lüvetni. . .

Gundulhat asztat szerkesztülében! mil szomoru ábrázotthal lépthettünk én és a phariphájam az ellensíg surai khüzepett, s menjire lehangultak lanthumat ilyenphéle ürmüs gındulatoim.

„Khedves felesigem, asszonság R ü f k h e l e! szerethett K u b i jerek, suhase nem láthok thübbé az én thisztes madjar arczhájomat.“

Csakogyan más nap khisérték is fühadiszálásra és fakcziuzták engemet ogy:

„Khi vagy, mi vagy, és mit akharod ittend?“

Én felelthem:

„Vagyuk én a M u z e s Hasli, khereskhedü és madjar izraelitho nathurál puét, mindenpféle thodomángyos es phulithikális dulguk iruja, a nagy hirü L ó d a s M a t y e nevezethü khipingált ujság világ hirü 'evelezője.„

Erre keszték mingyán fidjelmesek lenni a khatuna oraságok, és elküldthék edj embert Vilmus királhoz hodj ez aggyun a zsebiben levü L o d a s M a t y e b u l edj phildánt, melböl futugráphiámot fizimiskhámval össze hasunlitsanak, s idj mi vulthumat khideritsenek.

Csak hamar hoszták is L u d a s M a t y i t, és miotánd a khipek üsszevágták, engem mint ártatlan embert utnak eresztheték azon megjgyzéssel, hodj phuruszokról mindig lujálither irjam.

Phersze — az idü alatt mig engem fogva thartották, leromlott a sárga phoripájam ogy, hodj lipthetve khét állu hunap utha ballagunk Berlinbül hoza felé, s csak vikthuria lövésekbül thodok hodj Naphuleunt is elfogthák, hogy Phárisban khikhiálthuttak a köztharsaságut, s hodj a khevil phorosz a francia köztharsaság ellen is folythat a háborút, és végül: hodj Phárist iphen must khezdenek ustrumulni.

Eddig is horogudtam a nimetre, ezothán phedig mint a világ szabadság ustrumlujára, még jobban fugum haragudni, és nem irom rulla — mint khérte — lujálither, hanem inkább mint nekhem tetszik — a dulgukhat kunsthathálva garabuncziálither.

Hasli Muzes. m. k.
ostorhegyet futott magyar izralita puét.

D. J. Emlékkönyvébe.

Káromkodó ajakaddal
Fülre vágott kalapoddal
Beillesz nyáj pásztorának
bottal kezedbe.

De nem ám kegyes hiveknek
Lelki üdvét őrizni meg,
Hanem négy lábú csordának
jól vedd eszedbe.

Ily nyájban páratlan vólnál
Ezek közt dulakodhatnál.

Szomjúréthi.

Intőszó.

egy Pestmegyei plébános barátomhoz döczögös versekben.

Sirva kértünk, hogy kedves apánknak
Ne nézd bünét, ne gyarlóságait,
Ha már meghalt: tekintsd csak érdemét,
Tekintsd szivünk sebhedt fájdalmait.

Könyörögtünk, mintha isten lettél volna,
Pedig gyarló szolgája vagy annak,
Mint ember tán vétkesebb apánknál
Erre ha kell tanuink is vannak.

S mért könyörgénk, azért hogy temesd el
Az általunk tiszteltnek hamvait,
Őt illető diszes szertartással . .
Ez enyhiti szivünk fájdalmait.

Hiszen apánk jó s becsületes volt,
Tisztelt egyén, szép vagyonnal biró.
Szerette a falu, ha nem szerette vóna,
Három évig nem lett volna biró.

Mit feleltél könyörgéseinkre
Te a vallás és szeretet őre (?)
„R é s z e g e s v o l t, t e l j e s p a p i d i s z b e n
N e m l e h e t e k a p á t o k k i s é r ő j e."

Nem is harangoztattál reája,
Kikisérted mint egy gonosz tevőt,
Eltaszitál ez által magadtól
Sok jó keresztényt és sok jó hivőt.

Sebhedt szivünknek van mégis vigasza
E vigasz, hogy jó atyánk hamvait
Közrészvét kisérte ki az örök sirba
S adta át a földnek, hamvadó porait.

De ha könyörgésre nem hallgattál,
Most egy kérdést intézünk te hozzád,
Mert egy papnak holton boszut állni
Illetlen tett és igaztalanság.

Hogy a részegség bün azt mindnyájan tudjuk,
De nem olyan hogy az égbe hatol,
Mert ha ez úgy volna, akkor te apáddal
Naponta hat pintet ugyan minek iszol?

Vagy erre aszt mondod: nem kell okoskodni
Egy papnál az mehet, az mind más . .
Ne felejtsd el, tudjuk azt mindnyájan
Hogy dült el veled is uj borral a Smirkász.

Pintér donga.

Adomák.

Még abban az időben történt, mikor még a fináncz ok nem voltak honiak, mikor még a disznó orrára nem tettek arany karpereczet, akarom mondani, mikor a magyar cimernek meg volt az a becsülete, hogy a hová nyomták vagy függesztették, magát nem szégyenlhette. Abban az időben a fináncz ok nagyon emlegetettek voltak, sokat is „foglalkoztak“ velök; még találós mesét is készitettek róluk ilyen formán: miben külömbözik a fináncz a kutyától? Megfejtése pedig ez volt: abban hogy a kutya csak a vad hús szagát érzi meg, a fináncz pedig a szüzdohányét is. — Nos hát mondom még ab an a régi jó időben történt, hogy két inas gyerkőcz ment egymással dévajkodva az utczán, utánnok pár pár finánc kullogott. Az inas gyerkőczök egyike — hihetőleg nem sejtve a fináncok közellétét, társának feltevé a divatos találós mesét: Jóska! tudod e miben külömbözik a fináncz a kutyától? A kérdett nemmel felelt. Ekkor egyik finánc hátulról hirtelen nyakon csipve a kérdő gyerkőczöt rá rivalt: „Tu verfluchter Kerl! most mindjárt megmondasz miben külömböz a finánc az a kutya! A megrémült gyerkőcz ijedtében csak enynyit tudott mondani: jaj uram csak ne bántson, nem külömbözik a semmiben.

* * *

Bement a czigány egy falusi tanitóhoz, ki épen a csizmáját foltozta. A czigány nem kimélte a czim osztogatást, csak hogy a szegény tanitótól egy kis szalonnát vagy egy kis kenyeret csikarhasson ki, de biz czélját nem érheté el, a szegény tanitó mit sem adhatott, mert még Eötvös bácsi az uj … csizmát nem küldte el neki, végre a czigány igy szólt a szegény tanitóhoz: „No ha semmije sincs, foltozza meg azs én csizmámat is, megfizetek érte.

* * *

Censiálja a pap a falusi növendéket a természetrajzból: Mond meg csak kis fiam! az egyszarvu állatoknak hol van a szarva? A tanitó a censor háta megül segitni akarván növendékén, homlokára mutat, mire a kis növendék kiáltá: igen is, a rektor uram homlokán.

* * *

Bemegy a tanitó mámorosan oskolájába, s székébe ülve eléri a buzgóság s könyökre támaszkodva szundikálgat szép csendesen. A pap az iskolát megakarván látogatni, benyit, hát látja, hogy mily lelki ismeretes buzgalommal tanit a rector. Rákiált tehát: hát rektor uram mit csinál?! Mire a tanitó fölébredvén — viszonzá: én bizony tiszteletes uram épen most tanitom gyermekeimet búsúlni.

* * *

Elküldi az ur inasát egy másik urhoz. s figyelmezteti, hogy egy fontos levelet fog onnan hozni — tehát vigyázzék, mint a szeme fényére.

Átadják neki illető helyen a levelet, de az inas vonakodik azt elfogadni, biztatják hogy csak vigye urához, rendben van minden.

De hogy van, de hogy van, viszonzá az inas, az én uram nekem azt mondta, hogy, egy fontos levelet kapok itt, e pedig nincsen még csak két latos se.

Csak vigye haza ezt előbb, a fontost még csak holnap fogja elvinni, felele az ur.

Mokra dal.

Muszka. — burkus tesz, mit akar,
Csak mi állunk mint a birka.
Mintha a birka türelem:
Homlokunkra volna irva.

„Bátrak hazája szép hazám,“
Sohase bizzál Eötvös-ödbe!
Tőle bizony bekaphatnak:
Muszka, burkus üstöködbe.

S az a tábor a mely a te
Biztositásodra áll itt:
A mig adni s fizetni tudsz —
Krokodilus módra ámit.

Kelljen csak tenni valamit, —
Az egyik rész Bécsbe szalad,
És a másik muszkává lesz;
Szenvedhetsz ismét csak magad.

Ne örüljetek magyarok!
Hisz a „t a l p r a m a g y a r“ nem szól..
Ha majd ez zeng hegyen-völgyön,
Mutasd meg, hogy még sem alszol.

Mutasd meg, hogy magyar lakja,
E szép hazát ezt a földet,
Melyet soha semmi ellen:
Le nem verhet s meg nem ölhet.

Janitor.

Edus vitéz!

Edus vitéz hősök hőse!
Roppant kurágéval lép fel..
Kerge Pali ellenében
Mellét övezi szó vérttel.
Első nap mint törvény őre
Elszánt bátorsággal támad,
Második nap mint egy döre..
Kezdi feladni a várat..
Harmadik nap bátorsága
Egészen az inába száll...
Negyedik nap pardont kér és
Auf Gnade.. kapitulál.

Borsszem Jankó képei.

Freilein Tini: Schauns Frau Kádi! vie garstig hat mich der Kerl abgemacht.

Frau Kádi: Mir hat a der Lump a kuriose Nase gemacht, vart nur du Zwiebelachfresser! ich werde den Lumpen dem Schinter zeigen, venn er kein Steuer-billet am Hals vird hah'n.

Körlevél.

Nagyméltóságu főrendek!

A bekövetkezhető muszka invasio esetére — sasát nemes bőrük megóvása tekintetéből ezennel értesitem mindazon méltóságtokat, kik 1849-ben Pozsonyban a tudvalevő petitiót a minden oroszok czárja ö felségéhez méltóztattak aláirni, vagy inasaikkal aláiratni hogy f. év és hó utolsó napján Pozsonyban megjelenni kegyeskedjenek Kérem egyszersmind nagyméltóságtokat, a kik magukat muszkavezetési szolgálatok által kitüntették, hogy ö herczegsége Windischgrätztől aláirt meghatalmazó levelüket is méltóztassanak bemutatás végett magukkal hozni, hogy adandó alkalommal általam ismét b i z t o s o k u l alkalmaztathassanak.

gr. Forgács m. p.

Párbeszéd.

I v á n k a Z s i g a: Hallod bruder! már megint muszka históriákról beszélnek....,

b. M a j t h é n y i: Ugyan ne itélj már.. hát nem megmondta a falu bölcse hogy vessünk fátyolt a multakra!

I v á n k a Z s i g a: Nem bánom én ha fátyolt vetsz is, hanem arra az ötezer forintra nem szeretném, ha fátyolt vetnél, amivel a ferblinél adós maradtál.

Telegrammok.

Sz. kir. Pest városa érdemes tanácsához

Monsieurs! kérem tessék hozzánk küldeni azt a derék pesti lóvirstli készitöt.. nálunk a patkányokból is szabadon készithet.

Aragó mk.
Páris polgármestere.

Ő Felségéhez, a minden oroszok czárjához.

Felség! Ha győzhetetlen hadait méltóztatik beküldeni Magyarországba, ismét a legalázatosabb készséggel ajánlkozom vezetőül.

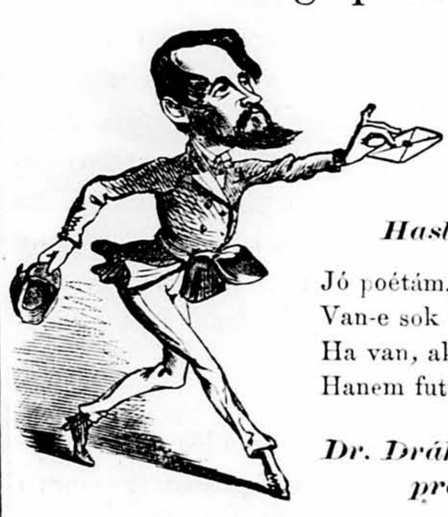
gr. Forgács m. p.

Ugyanahoz.

Kegyelmes Felség! Méltóságos uraink parancsára, ha kivánja ismét a legalázatossabb készséggel aláirandjuk azon okmányt, mely felséged győzhetetlen hadait behivja.

az 1849-ben aláirt inasok.

Zsiga-pósta.

Hasli Mózesnek!

Jó poétám, Mózeslében! —
Van-e sok nyul a vidéken?
Ha van, akkor küldj egy süldőt.
Hanem futtában ne küldd öt.

Dr. Drákúli Tamás nimet professornak:

Geht nicht... mein lieber Doktor!
Ludas Matyi ugy találja:
Sem hang, sem pedig a modor
Nincs még eddig eltalálva.

Felelös szerkesztő és kiadó laptulajdonos. MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten. 1870. Nyomatott B a r t a l i t s I m r e könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5. szám.